

شہیدی

ذکریا صاحب سویرے مومنہ ہنیرے اٹھدیاں ای باہر دے بوہوں اندر سرکی ہوئی
 اخبار چکدے تے گھر دے پچھلے بنے اک گٹھے وڑ کے بہہ جاندا۔ بڑی خاص گٹھ
 سی ایہہ۔ اصلوں ای گھڈی ورگی اک کمری۔ مسان اک میز گرسی جوگی۔ ذکریا صاحب
 ایہدے وچ بہندے تاں اوہناں دا پورے گھر نال لاگا دیگا مک جاندا۔ کسے دے
 بولن چالن تے کھڑاک کرن دی کوئی واج اوہناں تیکر نہ اپڑدی تے اوہ چپ دی بکل
 ماری پوری نیچھ نال اخبار پڑھدے رہندے۔ اک اک لفظ، اک اک سطر، اک اک
 خبر، اک اک کالم اوہناں دیاں نظراں کپڑ چھان کردیاں ٹریاں جانداں۔ فرنٹ بیک
 صفحیاں توں تاں اوہ تک کے نہیں سن ویکھدے۔ موٹیاں پتلیاں سھے سُرخییاں اوہناں
 توں خبراں دے اشتہار چلداں، تھلے تن تین چار چار سطران متن دیاں تے پھیر بقیے
 والا اشارا میل جاندا تے خبر پوری پڑھن لئی اوہناں توں اخبار دے وقتے تھلنے پے
 جاندا۔ ایہدے توں اوہناں دی طبیعت سخت اوازار ہوندا۔ اوہناں توں بقیہ انج
 ای جاپدا جیویں لہور دیاں سڑکاں اُتے چنگے بھلے راہے راہے جانداں اکدم اگے ڈرم
 کھلوتے آ جانداے نیں تے نال اک بورڈ اُتے ترلے رنگا حکم متھے لگدا اے،
 ”ایدھروں دی“ تے پھیر بندہ سدھا جاندا جاندا اوس ”ایدھروں دی“ دے وس پے کے
 خبرے کدھروں دی ہوندا ہواندا آ پنی تھان اپڑدا اے پر اوتھوں تیک اپڑدیاں اپڑدیاں
 اوہدا سارا جس سواد اوتر ہو جاندا اے۔ ذکریا صاحب توں ایس بقیے والی اوازاری دا
 کوئی ہور اپاء تاں نہ لہسیا، اوہناں آ پنا اخبار پڑھن دا ڈھنگ ای بدل لیا۔ اوہ شروع

ای بقیاں والے صحفیاں توں ہوندے۔ صفحہ پنج، صفحہ چھ تے صفحہ ست توں۔ ایہناں اُتے اڑ کے وی سبھ توں آخری بقیے توں رُدے سبھ توں پہلے بقیے تک پہنچدے۔ خبراں دا پُورا دستھار بنا کے اڑج دے ایہناں بقیاں وچوں ای اوہناں ئوں پڑھن جوگا مل جاندا۔ اخبار دے سُرخیاں والے حصے ئوں اوہ بعد وچ پڑھ لیندے۔ پُرانے اخباریے ہون پاروں اوہناں ئوں بقیے توں ای پتہ لگ جاندا سی جو خبر دیاں سُرخیاں کیہ کیہ کڈھیاں ہون گیاں سب ایڈیٹراں نے۔ کنیں واری تاں اوہ سُرخیاں وکھ کے ہس پیندے تے کنیں واری کجھ کے سر مار چھڈدے۔ ہسن دا مطلب ہوندا سی سُرخئی ٹھیک اے تے سر مارن دا مطلب ہوندا سُرخئی اُکا ای بے جوڑاے، سب ایڈیٹر نے خبر چکان لئی ایویں ای زور واری کر دتی اے۔ اگلی گل ایہہ ہی ذکر یا صاحب عام اخباری کیریڈیاں واکن پرنٹ لائن پڑھ کے اخبار نہیں سن مُکاندے۔ اوہناں دی اخبار پیشانی تھلے چھپیاں قمری، عیسوی تے بکری تاریخاں پڑھن اُتے مگدی ہوندی سی۔ قمری، عیسوی تے بکری تاریخاں ئوں ہمیشہ اسلامی، انگریزی تے دیسی تاریخاں آکھدے۔

پُرانے اخباریے اوہ انج سن ہی اوہناں دی ساری زندگی ای اخبار وچ گُزری سی۔ اج اوہناں ئوں اخبار وچوں ریٹائر ہو یاں وی اک مدت ہو گئی سی۔ آپنے ویلے اوہ ریڈیو فلم تے ٹھیٹر دا صفحہ کردے ہوندے سن۔ اوہناں دیاں کڈھیاں خبراں لکھے مضمون تے کیجے انٹرویو اپنے گُو پڑھے جاندے سن کہ پڑھا کاں دیاں تعریفی چٹھیاں دا ڈھیر لگ جاندا سی۔ ایڈیٹراں ڈاک پھر وئی تے کدیں ہاسے نال تے کدیں غصے نال آکھنا، ذکرینے ئوں تاں اخبار وچ وکھرا ای ڈاک خانہ کھول دینا چاہیدا اے۔

کم دا پڑتاں ذکر یا صاحب دا سارا ای سواد لاسی پرچھوں تیکر اوہناں دے آپنے چس سواد دی گل سی اوہ اوہناں ئوں ریڈیو توں ای آوندا سی۔ اتھے اوہناں دا رُوح بڑا ای راضی رہندا۔ فلم ٹھیٹر دا تاں اوہ ترا گیرا ای مار دے تے آپنے سو میاں توں

ڈھیر گجھ منغاں سکناں وِچ ای اکٹھا کر لیندے۔ ریڈیو آوندے تے ایتھوں اوہناں دا
 کدھرے جان ئوں دل ای نہ کردا۔ اوہ گھنٹیاں بدمی گانے، طبلے، سارنگی، ستار،
 بانسری، سرود، ڈھولک، شہنائی، کلانت دے اُستاداں کول بیٹھے رہندے۔ سارے گُنی
 لوک ای ریڈیو دی کنٹین وِچ اکٹھے ہوندے سن۔ اکثر اوہ کسے نہ کسے اُستاد کولوں نکلی
 نکلی چُچھ گُچھ دے آہرے لگ جاندے۔ کتھے جے، گھر وِچ کون کون گاندا جاندا سی۔
 گانا وجانا کتھوں آیا۔ اوہناں آپوں کیدے کیدے کولوں سکھیا۔ محنت کیوں کیتی۔
 کتھے کتھے گنویا کتھے کتھے وجایا۔ کیدھے کیدھے کلاکاراں سنگت کیتی۔ کیدھناں کیدھناں
 نال پڑ پیا۔ نام کیوں تے کتھوں پڑھیا۔ ایہہ ساری جانکاری اوہ جوڑ دے رہندے۔
 کلاکار وی اوہناں ئوں ہر گل بڑے ویروے نال دسدے۔ کدیں دسدیاں سنکوچ نہ
 کردے۔ ایتھوں ای ذکریا صاحب اوہناں لوکاں بارے نِت نویاں شکلاں وِچ
 لکھتاں لکھدے تے اخبار وِچ چھاپ دیندے۔ خاصکر اوہ کلاکاراں دے مالی حالات
 تے افسراں دے اوہناں نال ورتارے ئوں تاں بڑا ای اُجاگر کردے۔ ذکریا صاحب
 آپنی ہر لکھت وِچ سرکار اُتے بھار پاندے جو اوہ ایہناں نایاب لوکاں دا فائدہ سوچے،
 ایہناں دا پیسے دھیلے قدر آدر ولوں خیال رکھے۔ ایہہ مُلکی رہتل دے سفیر نیں۔ ایہناں
 دے دوجے مُلکاں وِچ دورے کرائے جان جتھے ایہہ دُنیا ئوں آپنی کلا وکھا کے مُلک
 دا ناں اُچا کرن۔ لوکاں ذکریا صاحب دیاں ایہناں گلاں دی حمایت وِچ چٹھیاں
 پائیاں۔ اوہناں ایہہ چٹھیاں دی آپنے صفے اُتے چھاپ دینیاں۔ کلاکاراں پڑھنیاں
 تے بڑا راضی ہونا۔ اوہناں ئوں لگنا جیویں ذکریا صاحب دی وجہ توں لوکیں اوہناں
 دے نال نیں۔

پر ہُن ایہہ سارا گجھ بہت چُچھے رہ گیا ہویا سی۔ نوکری دے زمانے اوہ بڑے
 بھوند و بندے ہوندے سن۔ چُچھی والے دن ای مساں اوہناں توں گھر ٹکن ہوندا۔

ریٹائر ہوئے تاں گھر نے سمجھو اوہناں نُون جکڑ ای لیا۔ گھٹ ودھ ای کدھرے گھروں نکلدے۔ گُلیاں کسپیاں نال وی اوہناں دا میل ملاپ اُکا ای جاندا رہیا۔ جو کجھ اوہناں نے کلا وِنتاں بارے لکھیا جوڑیا، اوہ وی اخباراں وِچ ای رہ گیا۔ ریٹائرمنٹ دے پہلے پہلے دِناں وِچ ایہدا آئے گیاں توں نال ذِکر سُن لیندے سن۔ ہولی ہولی ایہہ وی مُک گیا۔ ایہناں بھلن وسارن دے دِناں وِچ اک واری کوئی پبلشر اوہناں کول آیا سی۔ اوہنے ذِکریا صاحب دا چھپیا سارا کجھ اکٹھا کیتا ہو یا سی، تھیاں دے تھے۔ ہُن اوہ اوہدی کتاب چھاپنی چاہوندا سی۔ ایہدے لئی اوہنے ذِکریا صاحب توں لکھتی اجازت منگی۔ اوہناں دے دتی۔ کجھ چر پا کے اوہ پبلشر پھیر آیا تے اوہناں نُون چھپی کتاب دیاں کوئی پندراں وِیہہ کاپیاں دے گیا، جیہڑیاں رکھے گیاں، کینوں کینوں اوہناں اپنے ہتھیں دتیاں۔ کجھ چیتا نہیں سی اوہناں نُون۔ نہ ای اوہ چیتے کرنا چاہوندے سن۔ اچھی وجہ کوئی وی نہیں سی۔ بس اوہناں دا روں ای بدل گیا سی پُرانیاں مالمیاں بارے۔ بس اینا ای ہوندا کدیں اکلے بیٹھے آپنے آپ ای کھڑ کھڑا کے ہس پیندے تے پھیر اڈول ”کیسے سجدی والے لوک سن، ہر ویلے چیتے وِچ رہندے نیں“ آکھ کے آپنی تھاں مُدبر ہو جاندے۔

اوس دیہاڑے ذِکریا صاحب نے آپنی گھڈی وِچ گُرسی تے بہہ کے بقیاں والا صفحہ کھولیا تے اخیرى کالم دا اخیرى بقیہ پڑھن لگے، پر اوہناں دا دھیان تِلک کے اصلوں نالدے بقیے وِچ جا وڑیا، جیہدا سرناواں سی ”شہید“ اتھے انتلیاں دوسراں وِچ اک نال چھپیا ہو یا سی جیہدے نال اوہناں دیاں اکھاں ایساں اڑیاں کہ اوہناں توں آپنے روز دے ٹُچے اُتے پکیاں نہ رہیا گیا۔ اوہ تاڑی لا کے اوسے نال نُون تکن لگ پئے۔ ناں سی ”طلبہ نواز نیامت حسین۔“

ذِکریا صاحب نے چکھے گُرسی دی ڈھوئے اُتے سر رکھ کے اکھاں میٹ لئیاں۔

اوہناں دے ذہن دے پردے اُتے ہولی ہولی اک تصویر اُبھرن لگ پئی۔ دُ بلا پتلا بندہ، شلوار قمیض موٹیے رنگ دی، اُتے ہلکی نیلی واسکٹ، ہتھ وچ چھوٹا جیہا چرمی ہینڈ بیگ جیبدے وچوں اوہ سِکلاں دی ڈُبی تے ماچس کڈھدا۔ سِگٹ لانداتے پھیر ڈُبی تے ماچس ہینڈ بیگ وچ دھر کے اوہدی زنجیری میل دیندا۔ نکلیاں نکلیاں مچھیاں اکھاں، تھوڑا جیہا چوڑا نک، پتلے بِل، نہ داڑھی نہ مُجھ گھرڑ کے مُنیا ہویا بنا واڈھو ماس دے چُتھلا مُونہ، کعبے پاسے سواندھا کڈھ کے چُکھا نہہ نُوں واسہ ہونے وال۔ اصلوں ساد مُرادا پنڈ واس مُہاندر۔ گل کردا اِکدم چُپ کر جاندا تے اگلے دامُونہہ ویکھدا اُتانہہ پٹھان سِر ہلائی جاندا نال تھوڑے جیبے بِل وی کھول لیددا۔

ذکریا صاحب اوس تصویر نُوں ویکھدے رہے، پھیر جیویں اوہ تصویر بولن لگ پئی تے اوہ اوہدی واج سُنن لگ پئے۔ سبے ہتھ نال بانیں وچوں نکدی گھمک درگی واج اوہناں دے کنناں وچ جاگ پئی۔

”دن سنتالی دا کیہ پُچھدے او، پہلاں تاں بچت ای رہی۔ روز بڑا کُجھ سُندے پئے ساں۔ لُٹ مار شروع ہو گئی اے۔ جینے گل سُنانی اوہنے ای آکھنا، کوئی نہیں کُجھ دن دا ماملہ اے آپے ٹھنڈ ٹھنڈا ہو جائے گا۔ گھبران دی لوڑ نہیں۔ حوصلے نال رہو۔ ساڈے پنڈ تے اوہدے آسے پاسے امن امان ای سی۔ پر وچوں وچوں سانوں ڈر آؤن لگ پیا ہویا سی، اُنوں اسیں کپے ساں۔“

اوہ نامے میرے دامُنڈا آیا ہویا سی گھر ساڈے۔ اِک دن سویرے سویرے ای مینوں کہن لگا، یار میری داڑھی ودھی ہوئی اے۔ بڑی گھاؤل آؤندی اے۔ تُوں میرے نال بڈوں چل اوتھوں میں داڑھی مُنا لواں گا۔ تینوں کھواواں پیواں گا وی تے پھیر دوویں واپس آ جاواں گا۔ بڈوں ساڈے پنڈ توں چوکھا وڈا سی۔ قصبہ ای سمجھ لوو۔ گڈی داٹیشن ای نہیں سی اوتھے باقی شہراں والی ساری گل بات سی۔ دس گُو میل بندے سن۔

میں اوہنوں کہیا، چھڈ یار۔ تُوں اپنے پنڈ دے راجے توں ای داڑھی مُنا لے۔ اوہ کہن لگا، ”لے پنڈ دے راجے توں مُونہہ چھلا لواں۔ کُھنڈا اُسترا ہوندا اے اوہدا نالے اوہنے پانی نال کرنی ہوندی شیو۔ اوتھوں بڈوں ای کراواں گا صابن تے تیز اُسترے نال۔ تیری وی کروا دیاں گا۔ ویکھیں پھیر سواد۔“

اوہ جی اصل وِچ کمپوڈر لگ گیا ہو یا سی اوہناں دے اپنے پنڈ توں پار لے پنڈ وِچ۔ ایس کر کے اوہنوں پنڈ دے راجے توں داڑھی مُنا وُنی چنگی نہیں سی لگدی۔ میں اوہنوں ہتھیرا کہیا، یار میری دیہاڑی ماری جانی اے ایس داڑھی چکھے۔ تُوں رہن دے۔ اوووں جی میری محنت ہوندی سی مٹی دی کُنالی اُتے۔ تایا جی تے ہور اُستاداں توں میں ہتھیرا کُجھ چُکھ آیا ساں خد متاں خد متاں کر کے۔ طبلے لین جوگے پیسے نہیں سن۔ ایس کر کے میں سکھے چکھے سبق سارے کُنالی اُتے ای پکاؤندا رہندا سی۔ جدوں کدھرے گیاں آیاں طبلہ لہجہ جانا تے پھیر اوہ وِجا لینا۔ اوہ تاں میرے کھیڑے ای پے گیا۔ خیر جی اسیں دوویں ٹر پئے۔ میرے مامے دا پُت تے میں۔ بڈوں اڑ گئے۔ راجے دی دُکان وِچ۔ اوہ شیو کران بہہ گیا۔ میں اک ٹول جیہا پیا سی اوتھے اوہدے اُتے بہہ کے باہر سڑک ول جھاکن لگ پیا۔ راجے اوہدا مُونہہ صابن دی جھگ نال بھر دتا۔ اک ترکھی جیہی مُشک مینوں آئی جاوے تے میں باہر ویکھی جاواں۔ بس جی میرے ویکھدیاں ویکھدیاں ساہمنی سبزی دی ہٹی اُتے کُجھ بندے آئے تے اوہناں دُکاندار توں گلمیوں پھڑ کے باہر کھچ لیا۔ اوہناں بندیاں وِچوں ای اک جُو پیا تے اوہنے اوس سبزی والے دے ڈھڈ وِچ چھرا مار دتا۔ اوہ اوتھے ای ڈگ کے تڑفن لگ پیا۔ دوجیاں کرپاناں کڈھ لیاں۔ میرے مُونہوں اینا ای نکلیا، اوہ مار دتا اے بندیاں سبزی والا۔ راجے ہوراں سُنیا تے اُسترا سٹ کے باہر بھج پئے۔ جاندیاں کہہ گئے، نس بھج جاؤ، کم شروع ہو گیا اے۔ لُو جی اسیں وی اوتھوں نس بھجے۔ چکھا نہہ آپنے پنڈ ول

تاں ساڈا پرتن ای نہ ہويا۔ خبرے جاناں تلی تے دھر کے اسیں کيہڑی لاہم ٹوں بھج پئے ساں، کجھ پتہ نہیں سی۔ اپنا ای پتہ اے جدھر جاندے ساں لاشاں ای دسدیاں سن تے اگاں لکياں ہوئیاں۔ دُھوں دے بدل اُٹھ اُٹھ کے اُتانبہ اسمان ٹوں کالا کری آوندے سن۔ واجاں جے کوئی کنیں پندیاں سن تاں چیک چھاٹیاں تے جیکارياں دیاں ای ہوندياں سن۔ خبرے کئے میل کدھر ٹوں نکل گئے ساں اسیں دوویں۔ اک تھاں پوری گڈی وی دیکھی اسیں وڈھی لٹی ہوئی۔ الاں گر جھاں تے کُتے ہر پاسے مُردے کھاندے پئے سن۔ بس جی کیہ دساں۔ گھڑی کھلوندے ساں تے پھیر کوئی لگن والی ہور تھاں ویکھ کے اوہدے ول بھج پیندے ساں۔ ذری کسے پاسیوں کھڑک ہوندا ساڈے ساہ سوتے جاندے۔ ساڈا لہوسک گیا ہويا سی۔ اسیں بندے تاں رہ ای نہیں ساں گئے۔ اسیں تاں اک ٹردیاں پھر دیاں لاشاں ساں، جیہناں اُتے ڈرنے قبضہ کر لیا ہويا سی۔ نہ سانوں بھکھ دا پتہ رہ گیا سی نہ تریبہ دا۔ ڈر ای سی جیہڑا سانوں نسائی بھجائی جاندا سی۔ کتھے لگنا اے کتھے ظاہر ہونا اے، ایہدا فیصلہ وی ساڈا ڈر ای کردا سی۔

اک پہلی وچ لُگدیاں سانوں ویکھ لیا اوہناں۔ گھیرا پا لیونیں۔ اوتھے اسماں سوچیا ڈر دے عذاب وچوں نکلن دا اکو راہ اے ساڈے کول۔ تے اوہ ہے اسیں گھیرن والیاں ہتھوں مر جائیے۔ اسیں اوتھوں نسن دی بجائے اوہناں بندیاں دے ہتھے چڑھ جان دی نیت کیتی تے آپنی تھاؤں اُٹھ کے کھلو گئے کہ آوتے وڈھ چھڈو سانوں۔ وچوں ایہہ پوڑا ای مئے۔

لُو جی اوہناں سانوں آن پھریا۔ کجھ تاں اوتھے ای تھاں مارن لگے۔ ہونے نیں کوئی دس باراں بندے۔ ہتھوں وچ کرپاناں، کھنڈے، برچھیاں، برچھے تے گھاٹریاں۔ ساڈی اکو واری بوٹی بوٹی کر سکدے سن۔ ایدھروں اسیں وی تیار ساں ایہہ

سبھ کجھ کروان لئی۔ میں دسیا اے نا اسیں تاں آپنی ڈرتوں خلاصی چاہوندے ساں۔
 اوہناں دے دل وچ رب جانے کیہ آئی۔ اک جنا بولیا، اوئے مُسلیو ہوندے کون او؟
 میں کہیا، مرانی ہوندے آں۔

اوہ بولیا، تُوں تاں مرانی ای لگدا ایں، تیرے نالدا نہیں لگدا۔

میں پھیر کہیا، ایہہ کمپوڈر اے۔

وچوں دل ایہو ای بی جو چُکھنا نین چھیتی چُکھن تے کرن آپنا اگلا کم۔ جو کجھ
 اسیں راہواں تھاواں تے ویکھ بیٹھے ساں اوہدے توں پک سی ایہناں چھڈنا کوئی نہیں
 سانوں۔ وڈھ کے ای ساہ لینا اے ایہناں۔ پھیر دیر کاہدی۔

اک ہور جنا بولیا اوس جتھے وچوں، مرانی ایں تاں دس ہاں سانوں کوئی آپنا کم۔

میں جواب دتا، ساڈے کم تُوں تُوں چھڈ آپنے فرتے دی کوئی بات چُکھ۔ اوس

توں اگلی نہ سناواں تاں پھیر آکھیں۔

اوہنے پڑھی جی گربانی وچوں اک تگ میں مرن دے شوق وچ اوہنوں اوس

توں اگلیاں پنج ٹکاں بول کے سنا دیتاں۔

اوہ سارے چُپ کر گئے۔ اگلی گل ای نہ تَجھے اوہناں تُوں۔ پھیر اوہ جیہڑا سی نا

جیہنے چُکھیا سی، کون ہوندے او، اوہ ساڈے نال نہیں نال دیاں نال بولیا، نہیں مارنا بی

مردانے کیاں تُوں۔

تو اسیں مرن تُوں اتا پہلے اوہ سانوں مارن دا ارادہ ای چھڈ گئے۔ تُوں پئے لے

کے سانوں اوتھوں پنڈ آپنے تُوں۔ روٹی ٹک دتو نیں۔ پانی دھانی پیایو نیں۔ نہوا دھوا

کے کپڑے پوایو نیں۔ رات سواپوں نیں آپنے کول تے اگلے دن اوہیا بندے سانوں

گھوڑیاں تے بہال کے کیمپ وچ چھڈ آئے۔ اوتھوں جی پھیر اسیں ہورنوں لوکاں نال

آپنے ایس مُلک وچ آئے۔ آپنے ہم مذہباں وچ۔ اتھے کیویں کیویں اسیں غریبی

کئی۔ اوہ پھیراگلی گل اے، سناواں گے کدی تہانوں اوہ وی۔“ نیامت حسین چپ کر کے سگٹ پین لگ پیا۔

ذکریا صاحب نے اکھاں کھول لئیاں کُرسی دی ڈھوہ توں سر چکایا۔ بقیے دے حساب نال اخبار دے پہلے ورقے اُتے آگئے۔ اج اوہناں دے اخبار پڑھن دا سارا ڈھنگ وچے ای رہ گیا سی۔ اوہناں توں اوہدی ہوش وی نہیں سی رہی۔ پہلے ورقے دی وڈی سُرخئی توں اُتے اک تھوڑی چھوٹی سُرخئی لگی ہوئی سی:

”مسیت اُتے فرقتو حملہ: فجر پڑھدے 6 نمازی شہید“

ذکریا صاحب نے اخبار دی پیشانی تھلے چھپیاں تاریخاں اُتے نگاہ ماری، پر اوہ سوموار 9 ذی الحج 1413 ہجری توں اگے کجھ نہ پڑھ سکے۔

شیریں نظر جھروکے وچوں دیکھے اوس مقررہ
 چشماں نال کرے گفتاراں مونہوں نہ بولے ذرہ
 گٹھے وانگ کبوتر پھڑکے ہے ہے پیا کریندا
 جل بل ساہ ہويا دل اُسدا باہر بھیت نہ دیندا
 وِسر ویل گئی گلکاری رہی نہ اُستکاری
 تکدا رہے جھروکے ولوں ہر دم وانگ شکاری
 جس دن نظر پوے فرہادے شیریں شکر کریندا
 بھانڈ شوق تیوں تیوں بھڑکے وصلوں تیل پویندا
 شاہد نظر پوے ناہیں جس دن بلدی چخا سوائی
 بھجدی جان کباباں وانگر آتش تیز جدائی